

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 27. november 2016

Kirkedag: 1.s.i adv/A

Tekst: Sl 24; Rom 13,11-14; Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 87 * 447 * 450 * 75 * 83 * 80,4 * 74

LL: 87 * 75 * 83 * 80,4 * 74

Jeg synes, det er lidt synd for det ene lys i adventskransen, som vi har tændt i dag. Lige som jeg også synes, at det er lidt synd for den første låge, der skal åbnes i julekalenderne den 1. december. Jeg har lidt ondt af disse 'den første'. Den første af mange.

Selvfølgelig er det noget særligt, at være den første låge og det første lys, hvis ikke det bare var, at de så nemt kommer til at stå i skyggen af de resterende tre lys og 23 låger i kalenderen. Der er det særlige ved de første, at de markerer begyndelsen på noget nyt: lyset markerer begyndelsen på adventstiden og det nye kirkeår, og kalenderlågen markerer begyndelsen på julemåneden. Men vi kommer bare så hurtigt til at kigge forbi det første og hen på målet, slutningen: nu mangler vi kun tre lys og 23 låger. Begyndelsen, den første, tjener meget hurtigt kun det ene formål at være en mindre til målet.

Det er lidt lige som med mandage. De er også nogle stakler. Rigtig mange mennesker betragter ikke mandagen som den første dag i en ny arbejdsuge, men som den dag, der gør, at der nu kun er 4 dage til det igen bliver weekend.

Den første bliver meget nemt blot et skridt på vejen mod et mål.

Nu er der selvfølgelig ikke noget i vejen med at have et mål at gå efter. Men jeg synes, der er noget i vejen med at gøre dagen i dag til blot et skridt mod målet. Der er noget galt med vort liv, hvis målet bliver det væsentlige på bekostning af den vej, der er til målet. Der bliver noget galt med vort liv, hvis dagen i dag kun er et skridt på vej mod morgendagen. Dagen i dag er væsentlig i sig selv.

Det væsentlige i denne tid er ikke, at vi skal fejre Jesu fødsel. Adventstiden er ikke kun en vej til et mål. Uanset om vi fejrer Jesu fødsel eller ej, så er Jesus født og kommet til verden. Uanset, hvad vi gør julen til, så har Jesus været i verden som Guds søn. Adventstiden er ikke kun tiden, hvor vi tæller ned til og forbereder os på julen. Adventstiden er den tid i kirkeåret, hvor vi sætter fokus på, at Jesus kommer, og julen er begivenheden, hvor vi fejrer, at han kom. Hvis ikke vi gør os dette klart og holder tingene adskilt i deres egne væsentligheder, så kan vi nemt komme til at fejre jul med det indhold, at vi fejrer, at Jesus bliver født. Så bliver adventstiden nærmest som enhver graviditet, hvor vi bare venter på, at terminsdagen er, så vi kan få den lille ny ud i vores verden og få en anledning til at feste og være glade.

Adventstiden er 4 søndage, hvor vi sættes i fokus på Jesu komme. Selvfølgelig kan vi ikke se bort fra de enkelte dages sammenhæng med sine omgivelser. Men dagens egen væsentlighed tydeliggøres faktisk for os i dag med den evangelielæsning, der er til i dag, om Jesu indtog i Jerusalem.

For det første, så er det en beretning, der hører påsken til. Men det er jo ikke påske, og derfor kommer der ikke nogen fortsættelse. Og jeg ved godt, at jul og påske også hænger sammen. Men lad os nu holde fast i dagens evangelium i dag. Der kommer ikke nogen fortsættelse, for de resterende

påskedage følger ikke efter. Desuden er palmeindtoget i Jerusalem ikke en særlig helligdag i Jesus-fortællingen. Det er ikke en af påskens højhellige dage, Jesus rider ind i byen på, så det er ikke optakt til et andet mål. Det er et par dage før den egentlige højtid, at det sker, som sker, da han kommer til byen. Denne dags begivenheder skal ikke ses i lyset af andre dage, men i sin egen betydning. Dagen har sit mål i sig selv. Jesus kommer og hyldes som Davids Søn, som konge i Herrens navn. Jesus hyldes og modtages i et guddommeligt perspektiv.

Det væsentlige i denne 1.s.i advents særegne betydning bliver, at Jesus er konge med guddommelige autoritet. Hvordan bliver det budskab og han modtaget af os?

Der er mislyde over Jesu kongelige indtog ind i menneskers verden. Han kom ikke i magtens og rigdommens dragt og udfoldelse. Han satte sig ikke på magtens trone og udøvede ikke politisk magt og indflydelse. Han satte sig heller ikke op imod det. Hans komme var af en helt anden karakter og havde et helt andet mål. Men hans komme og hans modtagelse har betydning. Det har betydning hvordan vi tager imod ham. Ikke, at det har betydning for, om Jesus er Guds søn, Menneskesønnen og Himmelkongen eller ej; men det har betydning for, hvilken betydning Jesus får i dit og mit liv.

Ser vi Jesus som en bibelsk person, så forbliver han en bibelsk person, og bliver kun levende når vi lukker bogen op. Ser vi Jesus som en kulturpersonlighed, så spiller han kun en rolle, så længe vi gør den kultur til vor egen; men han bliver i så fald også hurtigt en museumsgenstand, for vi kan og skal jo ikke bare overføre hans kultur til vores tid og kultur.

Ser vi Jesus som moralist og etisk forbillede, så er hans betydning også kun så længe som moral er gældende, og etisk

set må han kæmpe om pladsen med store personligheder fra de andre store verdensreligioner. Desværre er det her, rigtig mange mennesker ser Jesus. Ser ham, som ham der lærte os, hvad det delvist særegne og væsentlige ved kristendom er: næstekærlighed, og deri så også om moral og etik. Men får vi ikke andet ud af Jesus end næstekærlighed, så har vi ikke fået ret meget ud af, hvad kristendom er. Kristendom er også næstekærlighed, men ikke først. Og det er så uhyre vigtigt, at vi gør os det klart. For i den sammenhæng handler næstekærlighed ofte om, at jeg gør det rigtige, og deri også på en eller anden måde, at jeg gør mig fortjent til at blive betragtet som et ordentligt og pænt menneske, endog af Gud i Himlen.

1. s. i advent er også indledningen til det kirkeår, der på mange måder bliver jubilæumsåret for reformationen og dermed fejringen af 500-året for den evangelisk-lutherske kirke. Og netop Luther måtte jo erkende, at næstekærlighed var slet ikke nok til at være kristendommens fylde og kerne.

På reformationstiden var kirken også optaget af politisk og økonomisk magt og indflydelse. Det gjorde Luther også op med på forskellig vis. Dog ikke altid med held. Og vi kan i dag i kirken godt trænge til en reformation på det punkt i dag. Det er godt nok på en helt anden måde, tingene foregår i dag; men sagen er et langt stykke hen ad vejen det samme. Der er også røster i kirken i dag, der taler for, at vi skal være stemmen, der taler for miljøet, for social ulighed hjemme og ude i verden, for flygtningeproblematikken ude og hjemme, og for en masse andre temaer, som berører os alle i vores fælles hverdag, og i det samfund, som vi skal være kirke i. Og det er en kæmpe misforståelse. Og det er en svigt af vort kald og vor opgave i vort folk. Vi har i vores land politiske fora, miljøorganisationer og hvad ved jeg, hvori der øves indflydelse og magt om disse ting, og enhver af os er personligt ansvarlige for vor egen

udfoldelse af hverdagen i dette. Men det er ikke dét, der er vor kirkes sags kerne. Vor sags kerne, og det, som også Luther fandt ud af – og som endte med en reformation af kirken, vor sags kerne er Jesus Kristus og dig og mig.

For når vi bevæger os ud i hverdagens politiske verden, dens miljø, dens økonomi, ud i vore menneskelige relationer i krig og kærlighed, så er det nødvendigt, at vi ved, hvor vi selv er som mennesker, og hvad der styrer os. Ofte kan det ses i, om vi elsker vores verden eller begærer vores verden. Men det er også nødvendigt, at vi ude i verden ved, hvor vi kan gå hen, når den verden vælter om os, vælter os, eller vi skubber til den, for det kommer til at ske. Og dér ude, der er der ingen kære mor. Dér sejrer vi eller vi bliver besejret.

Derfor skal kirken med høj røst pege på ham, som kommer. Pege på ham, som kommer og er konge, om end han ikke ligner en konge, fordi hans rige rækker langt længere end jordisk kongemagt, og er af en helt anden karakter. Konger og præsidenter sætter love og paragraffer op omkring ondskaben. Jesus besejrer det og tilgiver og frelser dets ofre. Konger og præsidenter kan bestemme over vore handlinger; men Jesus ønsker også at regere i vort sindelag. Konger og præsidenter skal respekteres i deres embedsfunktion; Jesus skal elskes og tros i hans kærlighed til dig og mig. Dét er kristendom først og fremmest. Og når jeg deri har fundet, at også jeg har plads, så kan jeg som elsket gå ud i verden og handle som et frit og næstekærligt menneske, og gennem diverse fora gøre verden til et bedre sted.

Derfor handler det om, hvad Jesus er i dit og mit liv. Men det handler om det på den måde, at vi indser, hvad Jesus vil være for os i vore liv.

Det ene lys og den ene låge er både en begyndelse og et mål og har sin betydning, akkurat som ethvert menneske har betydning. Gud siger heller ikke: Godt, dér er en troende, så mangler vi kun 6 mia. andre. Derfor er det væsentlige ved 1.s.i advent heller ikke om det leder os til jul og krybbebarn i Betlehem. Det væsentlige er om krybbebarnet også er din og min Konge og Herre. Derfor er det væsentlige slet ikke, hvor denne dag leder os hen; men hvem og hvad vi har vores begyndelse og vort mål i, når vi skal tage hånd om denne dag i vort liv. Og vi må begynde det samme sted som folkeskaren ved Jerusalem og salmisten i GT, nemlig i lovprisningen af Hærskarers Herre, ærens konge.

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen